

Jamsai

奸 臣 之 妹

นิยาย
เรื่องนี้
เข้าไม่ได้
เขียน!

1

นางโกล้วเหยวี่ 长沟落月 เขียน
คู่ฝั่งฮวา แปล

มากกว่ารัก

ในนิยายนางวางให้หลี่เหว่ยหยวนเป็นคนมีความคิดลึกซึ้งมาตั้งแต่เด็ก จิตใจของเขาค่อยๆ เปลี่ยนเป็นบิดเบี้ยววิปริตทีละนิด กับคนวิปริตบิดเบี้ยวคนหนึ่งยังมีเหตุผลอะไรให้คุยด้วยได้อีกเล่า ต่อให้เขาพูดว่าเมฆเป็นสีดำ ท้องฟ้าเป็นสีเขียว นางเองก็ทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ดังนั้นหลี่หลิงหว่านจึงเอ่ยปลอบหลี่เหว่ยหยวน "พี่ชาย ล้วนได้แต่โทษท่านพวกนี้ที่ไม่ได้เรื่อง ถึงกับจุดยากเพียงนี้"

หลี่เหว่ยหยวนแงงหน้ามองนางคราหนึ่งด้วยสายตาประหนึ่งมองคนปัญญาอ่อน
หลี่หลิงหว่านเห็นแล้วก็รู้สึกโกรธขึ้นมาทันที

มารดาเถอะ ข้าก็กลัวว่าเจ้าจะเสียหน้า ถึงได้หาทางลงให้ เจ้ากลับดืบนักนะ กล่าวใช้สายต้ามองคนปัญญาอ่อนมามองข้าตรงๆ เชียวหรือ

นางโกรธจนหันศีรษะไปมองทางอื่นอย่างฮึดฮัด ไม่จับจ้องไปที่หลี่เหว่ยหยวนอีก

มุมปากของหลี่เหว่ยหยวนหยักโค้งขึ้นน้อยๆ เห็นหลี่หลิงหว่านที่โกรธจนฮึดฮัดเช่นนั้น เขาก็อยากจะทำอะไรขึ้นมา

มากกว่ารัก นิยายเรื่องนี้เข้าไม่ได้เขียน! 1

ฉางก๊วหลัวเว่ยยี่ เขียน คู่แฝดอวี่วา แปง

奸臣之妹 Jian Chen Zhi Mei

Published originally under the title of 奸臣之妹

Copyright © 长沟落月 (Chang Gou Luo Yue)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co.Ltd)

Thai edition copyright © 2019 Jamsai Publishing Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2431-7

ภาพประกอบ 容境

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จางานอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.nal.in.com

คำนำ

หากท่านนักอ่านยังจดจำเรื่องราวที่นางเอกทะเลเข้าไปในนิยายอย่าง 'นิยายรักอลเวง' ได้ละก็ ครั้นนี้มากกว่ารักก็มีเรื่องใหม่มานำเสนอทุกท่านอีกครั้งคะ นั่นก็คือเรื่อง 'นิยายเรื่องนี้ข้าไม่ได้เขียน' มีจำนวน 5 เล่มจบ เป็นนิยายออนไลน์ชื่อดังของเว็บจีนเจียง ในครั้งนี้ตัวเอกของเราจะบุกเข้าไปในนิยายที่ตัวเองเขียนเลยคะ เชื่อว่านักอ่านก็มีนิยายหลายเล่มที่จินตนาการว่าตัวเองเป็นนางเอกกันแน่ๆ ไข่มุกคะ ทว่าถ้าวันหนึ่งต้องไปอยู่ในร่างของตัวร้ายแทนละคะ

เล่มแรกนี่จะเป็นเรื่องราวของ 'หลินหว่าน' นักเขียนสาวผู้มีชีวิตแสนธรรมดาทั่วไป จู่ๆ วันหนึ่งก็ตื่นขึ้นมาเป็น 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิงที่แสนเยอหยิ่งจองหองในวัยแปดขวบ ซึ่งเธอเขียนให้อีกฝ่ายต้องถูกทรมาณจนตายภายใต้เงื้อมมือญาติผู้พี่ 'หลี่เหวยหยวน' ซึ่งก็เป็นตัวประกอบชายอันดับสองที่ขึ้นชื่อเรื่องความโหดเหี้ยมจิตใจปริศ

เมื่อผู้ที่เป็นถึง 'เทพผู้สร้าง' ของโลกนี้ต้องมาเจอกับเหล่าตัวละครที่มีชีวิตจริงๆ ไม่ได้แบนเป็นตัวละครสองมิติที่เธอเขียนขึ้นอีก หลี่หลิงหว่านยังคงต้องตายภายใต้เงื้อมมือของหลี่เหวยหยวนอยู่หรือไม่ และเธอจะแก้ไขเรื่องราวไม่ให้เป็นอย่างที่เขียนอย่างไร เชิญท่านนักอ่านพลิกหน้าต่อไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * หลินหว่าน   นักเขียนนิยายออนไลน์เว็บจีนเจียง ก่อนจะข้ามมิติเข้ามาในบทของ 'หลี่หลิงหว่าน' ตัวร้ายหญิง
- * หลี่หลิงหว่าน   คุณหนูสกุลหลี่ หยิงยโสโอหัง เมื่อหลินหว่านเข้าร่างนิสัยก็เปลี่ยนไปเป็นรู้ความ มีเหตุมีผล
- * หลี่เหวยหยวน   หลานชายคนโตสกุลหลี่ ไม่ได้รับการยกย่องมารดาไม่รัก นิสัยเก็บตัว ชอบอ่านตำรา รักใคร่สิ่งใดก็จะห่วงหาเนิ่นนั้น
- * หยางซื่อ   สูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่ มีอำนาจมากที่สุดในสกุลหลี่ รักหลานลำเอียง ไม่ชอบหน้าหลี่เหวยหยวน
- * โจวซื่อ   มารดาของหลี่หลิงหว่าน นิสัยไม่สู้คน ไม่ใช่สะไภ้คนโปรด รักบุตรสาวมาก
- * ตูซื่อ   มารดาของหลี่เหวยหยวน เสียสติคลุ้มคลั่ง ชอบใช้ความรุนแรงกับบุตรชาย
- * ฮว่ามิง   สาวใช้ประจำตัวของหลี่หลิงหว่าน เป็นคนขี้เกียจชอบแอบขโมยของของเจ้านาย ข่างประจบสอพลอ
- * เหลียงเฟิงอวี๋   ชื่อจริงของกวางมิงโหว หลี่หลิงหว่านคนก่อนขึ้นชอบเขามาก

บทนำ

หลินหว่านฝันอีกแล้ว

เรื่องราวในความฝันเกี่ยวข้องกับจุดจบของหลี่หลิงหว่าน ตัวประกอบหญิงในนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทราชา' ที่เธอเขียนจนเกือบจะจบอยู่แล้ว

ช่วงตงจื้อ*

ยามที่หิมะตกหนัก ณ วัดร้างแห่งหนึ่งบริเวณชานเมืองหลวง หลี่หลิงหว่านถูกตัดลิ้น ถูกป้อนหญ้าไ้ขาด** และกำลังเกลือกกลิ้งไปมาบนพื้นอันเย็นเยียบด้วยความเจ็บปวด ที่ด้านข้างมีบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่ เขาสวมเสื้อคลุมกำมะหยี่สีดำตัวใหญ่ดูสะอาดหมดจด ใบหน้าคมคาย

* ตงจื้อ เป็นหนึ่งในสี่สิบสี่ฤดูกาลของจีน หมายถึงวันที่หนาวที่สุดในรอบปี คือช่วงวันที่ 21, 22 หรือ 23 ธันวาคม ตรงกับช่วงหนาวนี้

** หญ้าไ้ขาด (Heartbreak Grass) เป็นพืชมีพิษ ในไทยรู้จักในชื่อเขมรแดงสีทอง เป็นไม้เลื้อย ออกดอกเป็นช่อสีเหลือง น้ำยางของมันมีพิษร้ายแรงมาก เมื่อกินเข้าไปจะมีอาการมึนงง สั่น ชัก หมดสติ และเสียชีวิตในที่สุด

โตดเด่นแผ่กลิ่นอายสง่างามออกมา ทว่าดวงตาที่เข่าไข่มองเธอกลับเยือกเย็นอำมหิตจนน่ากลัว

หลินหว่านหวีเครื่องเสียงดังก่อนสะดุ้งตื่นขึ้นมา บนหน้าผากเต็มไปด้วยหยดเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ

เดิมทีโจวซือ* กำลังพูดเสียงเบาคอยกำชับบรรดาสาวใช้อยู่ที่ด้านนอกถึงเรื่องที่จะต้องระมัดระวังในช่วงหลายวันนี้ พอได้ยินเสียงหวีเครื่องดังขึ้นมา นางก็รีบเดินออกมาบังลมทอลายดอกอวิหัลัน** ก้าวเร็ว ๆ มาจนถึงหน้าเตียงโน้มตัวลงพลงวางยื่นมือออกไปลูบศีรษะของหลินหว่านแล้วเอ่ยถามว่า "หว่านวาน เกิดอะไรขึ้นลูก"

หลินหว่านเงยหน้าขึ้นมองไปที่คนตรงหน้าอย่างเหม่อลอย เธอข้ามมิติมาที่นี่ได้สองวันแล้ว และก็รู้ว่าหญิงสาวหน้าตางดงามผู้นี้ก็คือแม่แท้ ๆ ของ 'หลี่หลิงหว่าน'

กันนะ... เธอจะไม่รู้จักอีกฝ่ายได้อย่างไร ในเมื่อโจวซือผู้นี้ก็เป็นเหมือนกับหลี่หลิงหว่าน ต่างเป็นตัวละครที่เธอเขียนขึ้นมาในนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรรราช' ทั้งสิ้น

แล้วก็เป็นเพราะว่ารับรู้ความจริงในเรื่องนี้ หลินหว่านถึงได้อายากจะร้องไห้ขึ้นมา

ก่อนจะข้ามมิติมาเธอเป็นนักเขียนที่เซ็นสัญญากับบริษัทจินเจียงเหวินเสวียเฉิง ที่ผ่านมาเธอแทบจะเป็นคนไร้ตัวตนคนหนึ่ง อยู่ๆ วันหนึ่งเธอกลับเกิดแรงบันดาลใจเขียนนิยายเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทรรราช'

* ธรรมเนียมการเรียกขานสตรีที่แต่งงานแล้วของจีนจะใช้คำว่า 'ซือ' (หมายถึงความว่านามสกุล) ต่อท้ายนามสกุลเดิมของสตรี บางครั้งอาจเพิ่มนามสกุลของสามีไว้หน้าสุดเพื่อระบุให้ชัดเจนก็มี

** ดอกอวิหัลัน หมายถึงดอกแมกโนเลีย

ขึ้นมา จากนั้นก็อัพโหลดไปบนหน้าเว็บไซต์ของจีนเจียงเหวินสวีเจียง คิดไม่ถึงว่าผลตอบรับจะเรียกได้ว่าดีเยี่ยม เธอดีใจมาก หลังจากนั้น ก็ทุ่มเทลงตอนใหม่ไปทุกวัน กระทั่งเรื่องราวใกล้จะจบอยู่แล้ว ปรากฏว่า ดันเกิดปัญหาที่ทำให้งานเขียนต้องหยุดชะงักไป เธอจำได้ว่าเมื่อคืนก่อน เธอยังอดหลับอดนอนเพื่อค้นบทสุดท้ายของเรื่อง 'น้องสาวขุนนางทมิฬ' ออกมาทีละคำๆ อยู่เลย คิดไม่ถึงว่าเพียงแค่หลับตาแล้วลืมตาขึ้นมาใหม่ อีกครั้ง เธอก็ข้ามมิติมาอยู่ในนิยายเรื่องนี้เสียแล้ว มีหน้าซ้ำยังข้ามมิติ มาเป็นหลี่หลิงหว่าน ตัวประกอบหญิงผู้มีนิสัยยโสโอหัง อีกทั้งจุดจบสุดท้าย ยังน่าอเนจอนาถหาใครเปรียบผู้หนึ่ง

เมื่อเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ต้องกระโดดลงไปในหลุมซึ่งตนเอง เป็นคนขุดเช่นนี้ หลินหว่านจึงรู้สึกเศร้าโศกเป็นอย่างยิ่ง จากความ ตระหนกตกใจเมื่อแรกเริ่ม หลังจากนอนอยู่บนเตียงพร้อมอาการปวดศีรษะ ได้สองวันเธอก็เริ่มทำใจยอมรับมันอย่างไร้ทางเลือก

ใจชื่อยังคงลูปศีรษะเธออยู่ เมื่อเห็นบุตรสาวไม่พูดจา สีหน้านาง จึงแฉ่งไปด้วยความกังวลอย่างอดไม่ได้ "หว่านวาน เจ้าเป็นอะไรไป อย่าทำให้แม่ตกใจเช่นนี้สิ"

หลินหว่านกำลังคิดถึงบุคลิกของตัวละครใจชื่อในนิยาย...ใจชื่อ เป็นบุตรสาวของหัวหน้าสำนักศึกษาหลวง ด้วยอิงตามหลักการแต่งงาน ที่ขึ้นอยู่กับการศึกษาของบิดามารดาและวาจาของแม่สื่อ นางจึงได้ แต่งให้กับหลี่ชิวป้อ หลังแต่งงานได้ไม่ถึงครึ่งปีหลี่ชิวป้อก็ต้องโยกย้าย ไปอยู่ต่างเมือง เขาทิ้งใจชื่อเอาไว้ที่บ้านเพียงลำพังเพื่อให้ดูแลแม่สามี ในยามที่หลี่ชิวป้อจากไปแล้วใจชื่อถึงได้รู้ตัวว่าตนเองตั้งครภภ์ ก่อนจะ

คลอเคลียหลังหว่านออกมา

โจวซือเป็นคนพูดไม่เก่ง ทั้งยังมีนิสัยอ่อนแอ เดิมทีเป็นเพราะเห็นแก่สกุลเดิมทางฝั่งโจวซือ ท่าทีที่หยางซือหรือฮูหยินผู้เฒ่าสกุลหลี่ปฏิบัติต่อนางจึงนับว่าไม่เลว แต่ภายหลังจากสกุลโจวตกอับจนมองไม่เห็นโอกาสจะฟื้นตัวกลับมาได้อีก ฮูหยินผู้เฒ่าจึงเปิดเผยสีหน้าที่แท้จริงออกมาจนหมด

เดิมทีเพียงเท่านั้นก็แล้วไปเถอะ แต่ฮูหยินผู้เฒ่ายังมักพูดจาให้ร้ายว่าโจวซือไม่ดีสารพัดอย่างต่อเนื่องนำหลี่หลิงหว่าน ส่วนโจวซือ นั้นยามที่อยู่สกุลเดิมบิดานางได้กล่าวไว้สตรีไร้ความสามารถจึงนับว่าดี เขาเลยไม่ได้ให้นางรู้หนังสือ ทว่าสกุลหลี่นี้เป็นสกุลของบัณฑิต บรรดาสะใภ้สกุลหลี่คนอื่น ๆ ก็ล้วนแต่รู้หนังสือ ด้วยเหตุผลนี้หลี่หลิงหว่านจึงถูกญาติพี่น้องชายหญิงมองเป็นตัวตลกไม่น้อยเลย และเป็นเพราะสาเหตุหลาย ๆ อย่างนี้เองที่ทำให้ท้ายที่สุดหลี่หลิงหว่านก็ไม่สนทนากับโจวซือไปด้วย

ทำให้ตัวเองอายุสั้นแท้ๆ หลินหว่านถอนหายใจอยู่ในใจเงียบๆ เพราะอะไรเธอถึงได้เขียนนิยายแบบนี้ออกมากันแน่นะ มีหน้าซ้ำยังเอาแต่คิดว่าจุดจบของตัวประกอบหญิงจะต้องอนาถให้มากที่สุดถึงจะน่าสะใจ แม้แต่ตอนที่หลี่หลิงหว่านตายยังไม่ยอมปล่อยให้นางได้ตายดีๆ เลย

เมื่อเห็นโจวซือยังคงซักถามว่าเธอเป็นอะไรไป ทั้งในน้ำเสียงยังแฝงด้วยอาการสะอื้น หลินหว่านจึงตั้งสติก่อนเปิดปากตอบ "ข้าไม่เป็นอะไร ก็แค่ถูกความฝันทำให้ตกใจเท่านั้นเองเจ้าคะ"

"แน่หรือ" ใจซื่อขมวดคิ้ว มองไปที่บุตรสาวอย่างไม่เชื่อถือนัก
 หลินหว่านผงกศีรษะ "จริงๆ เจ้าคะท่านแม่ ข้าไม่ได้หลอกท่าน"

ใจซื่อได้ยินแล้วพลันชะงักงัน จากนั้นดวงตาก็แดงเรื่อขึ้นมา
 "หว่านวาน" นางยกมือขึ้นปิดปาก หยาดน้ำตาร่วงหล่นลงมาพร้อมกับ
 เม็ดไข่มุก "แม่...แม่ไม่ได้กำลังฝันไปใช่ไหม เจ้าไม่ได้เรียกแม่ว่าแม่
 มานานแล้ว"

เป็นเพราะฐุหยินผู้เฒ่า ตลอดมาหลินหว่านในนิยายจึงเกลียด
 ที่ตนเองเกิดมาเป็นลูกของใจซื่อ และยังไม่มีวันเรียกนางว่าท่านแม่

หลินหว่านเห็นเช่นนั้นก็ยิ่งถอนหายใจหนักๆ อยู่ในใจ เกรกรรมแท้ๆ
 ถ้ารู้ก่อนหน้านี้อาจคงวางให้แม่เจ้าของร่างเดิมเป็นคนมีความสามารถรอบด้าน
 ไปแล้ว หากเป็นเช่นนั้นเจ้าของร่างเดิมจะได้ไม่ต้องมีจุดจบอันน่าอนาถและ
 ขมขื่นเช่นนั้น

กระนั้นจากหน้าเธอก็ยังคงเอ่ยปลอบใจซื่อ "ท่านแม่ไม่ต้องร้องแล้ว
 ท่านเป็นคนให้กำเนิดข้านะเจ้าคะ ท่านก็ยอมเป็นท่านแม่ของข้าตลอดไป"

ใจซื่อได้ยินแล้วก็ผงกศีรษะไม่หยุด นางอยากยิ้มแต่หยาดน้ำตา
 กลับหลังไหลออกมาไม่ขาดสาย

หลินหว่านไร้ทางเลือกจึงหันหน้าไปเอ่ยกำชับกับสาวใช้ที่ยืนอยู่
 ข้างกายใจซื่อ "ไฉนเลย เจ้าประคองท่านแม่กลับไปพักผ่อนเถิด"

ฐุหยินผู้เฒ่าเคยเอ่ยปากนานแล้วว่าให้ใจซื่อมาหาหลินหว่าน
 'ได้นานๆ ครั้ง' 'นางไม่รู้หนังสือสักตัวเดียวก็แล้วไปเถอะ วันๆ ยังเอาแต่
 ขมวดคิ้ว มือกุมหน้าอก หลังคิดว่าตนเองเป็นซีซื่อ* หรือไร อย่าทำให้

* มาจากสำนวน 'ซีซื่อกุมอก' หมายถึงหญิงงามแม้ในยามเจ็บปวดกลับยิ่งดูงดงาม เป็นสำนวนมาจาก
 ตำนานของซีซื่อ หนึ่งในสี่ยอดหญิงงามเจ้าของชายามังอาจจวารีซึ่งป่วยเป็นโรคหัวใจ เมื่ออาการกำเริบ
 จะขมวดคิ้ว เอามือกุมอกไว้อย่างทรงมาน แต่ผู้พบเห็นกลับรู้สึกว่าเป็นภาพที่งดงามชวนมอง

หลานสาวข้าต้องเสียคนไปด้วยเชียว' หากฐุหยินผู้เฒ่ารู้ว่าวันนี้โจวซือ
ลอบมาพบเธอที่นี่ เกรงว่าภายหลังจะต้องอธิบายกันยืดยาวเป็นแน่

ไฉ่ฉวยเป็นสาวใช้รุ่นใหญ่ข้างกายโจวซือ นางเป็นคนหนักแน่นมาก
คนหนึ่ง ด้วยเข้าใจเจตนาของหลินหว่านจึงยื่นมือออกมาประคองแขนโจวซือ
พร้อมเอ่ยเกลี้ยกล่อมเสียงเบา "นายหญิง คุณหนูเพิ่งจะฟื้นขึ้นมา ร่างกาย
ยังไม่ฟื้นตัวดี มิสู้ตอนนี้พวกเรากลับไปก่อน ให้คุณหนูได้พักผ่อนดีๆ
ผ่านไปสักพักรอให้ร่างกายคุณหนูดีขึ้นมากแล้วพวกเราค่อยกลับมาอีกครั้ง
ดีหรือไม่เจ้าคะ"

เดิมทีโจวซือยังไม่อยากจากไป ไม่ง่ายเลยกว่าที่นางจะหาโอกาส
ตอนที่ฐุหยินผู้เฒ่าออกไปข้างนอกแล้วลอบมาคุบบุตรสาวได้เช่นนี้ ทั้งยัง
ได้ยินบุตรสาวเรียกตนเองว่าแม่ และคำพูดที่ว่านางเป็นผู้ให้กำเนิด
เช่นนั้นนางก็จะเป็นท่านแม่ของอีกฝ่ายตลอดไป ยามนี้นางคิดแต่
จะกอดบุตรสาวตนเองแล้วร้องไห้ออกมาจริงๆ จังๆ สักหนเสียด้วยซ้ำ
ยังจะให้นางคิดจากไปที่ได้อีก

แต่เมื่อเห็นเด็กน้อยบนเตียงมีสีหน้าอ่อนล้า ที่ศีรษะพันไว้ด้วย
ผ้าพันแผลสีขาวหนาๆ นางครุ่นคิดแล้วสุดท้ายจึงเอ่ยว่า "หว่านวาน
เช่นนั้นแม่จะกลับไปก่อน พรุ่งนี้ค่อยมาเยี่ยมเจ้าใหม่อีกครั้ง"

ทว่าพรุ่งนี้ฐุหยินผู้เฒ่าอยู่ในเรือน เกรงว่านางอยากจะมาที่นี่เพียงใด
ก็ยังไร้ซึ่งหนทางอยู่ดี

คิดมาถึงตรงนี้โจวซือก็รู้สึกว่าจะดวงตาร้อนผ่าวยิ่งนัก นางอยากร้องให้
ออกมาอีกครั่งอย่างช่วยไม่ได้

หลินหว่านเห็นเช่นนั้นก็รีบเอ่ย "ท่านแม่วางใจเถิด รอผ่านไปสักพัก

หลังจากข้าหายดีแล้ว ข้าจะไปหาท่านด้วยตนเองเจ้าคะ"

โจวซือได้ยินแล้วถึงได้ยอมให้ไฉ่เว่ยประคองตนเองกลับไป ทว่าก่อนจากไปยังคงกำชับให้หลินหว่านนอนพักผ่อนให้มาก อย่าลืมเปลี่ยนยาให้ตรงเวลา และห้ามให้บาดแผลโดนน้ำเป็นอันขาด "ถ้ามีแผลเป็นขึ้นมาเช่นนั้นก็แย่แล้ว"

หลินหว่านผงกศีรษะตอบรับทุกๆ คำอย่างอดทน

รอจนโจวซือออกไปแล้วหลินหว่านก็สลัดผ้าห่มบนตัวทิ้งทันที เธอวางขาลงกับพื้นต้องการจะลุกขึ้นยืน

สาวใช้ที่เดิมที่ยืนอยู่ด้านข้างรีบร้อนเดินขึ้นมาประคองผู้เป็นนาย บนใบหน้าปรากฏรอยยิ้มประจบประแจง เอ่ยถาม "คุณหนูต้องการอะไรหรือ สั่งให้บ่าวไปทำให้ก็เหมือนกัน เหตุใดต้องลุกขึ้นมาด้วยเจ้าคะ"

หลินหว่านเหลือบมองนางคราหนึ่ง เสื่อก็ก้สืชมพუსดใสคู่กับกระโปรงยาวสีชมพู บนศีรษะปักปิ่นเงินลายดอกท้อ มีรูปโฉมงามอนันต์ได้วัดว่ามีความบริสุทธิ์ถึงดงามอยู่หลายส่วน

ในใจหลินหว่านคาดเดาว่าสาวใช้ผู้นี้ น่าจะเป็น 'ฮว่าผิง' ดังนั้นเธอจึงลองหยั่งเชิงด้วยการเรียกออกไป "ฮว่าผิง?"

ฮว่าผิงรีบรับคำ ทั้งยังถามขึ้นมาอีกครั้ง "คุณหนูจะสั่งอะไรหรือเจ้าคะ"

ในใจหลินหว่านกำลังคิดว่า เรื่องจะสั่งอะไรบ้างนั้นคงไม่กล้ามี แต่เรื่องทีหลังจากนี้จะไม่กล้าให้เจ้าอยู่ช่่างกายซ้ำอีกต่อไปแล้วนั้นนับว่ามีอยู่

เหมือนดังคำพูดที่ว่า 'เจ้านายเป็นอย่างไรบ่าวก็ยอมเป็นเช่นนั้น' ตามเนื้อหาในนิยายแต่เดิมแล้ว ฮว่าผิงสาวใช้ข้างกายหลี่หลิงหว่านผู้นี้ ก็หาใช่ตัวละครที่ดีอะไร

ช่วงแรกร่วมมือกับหลี่หลิงหว่านทำเรื่องร้ายๆ ด้วยกัน แต่สร้างความลำบากต่างๆ นานาให้กับนางเอก 'หลี่หลิงเยียน' ก็แล้วไปเถอะ ยังจะไปเหยียบย่ำทำร้าย 'หลี่เหวยหยวน' อนาคตขุนนางกังฉินผู้มากอำนาจ ทำให้ตอนสุดท้ายหลังจากที่หลี่หลิงหว่านพ่ายแพ้แล้ว ฮว่าผิงก็จะทิ้งผู้เป็นนายเพื่อปกป้องชีวิตตนเอง พยายามโยนความผิดทุกอย่างมาที่ตัวหลี่หลิงหว่านอย่างเต็มที่ หลงระเริงคิดว่าจะถอนตัวออกมาได้

แต่เห็นได้ชัดว่าฮว่าผิงประเมินความใจแคบของหลี่เหวยหยวน ต่ำเกินไป สุดท้ายก็ยังถูกหลี่เหวยหยวนจับกรอกสารหนูขามหนึ่งลงไป ตามเดิมอยู่ดี

หลินหว่านคิดมาถึงตรงนี้ก็ดึงแขนตนเองออกมาจากมือของฮว่าผิง "อากาศเย็น ไปหีบเสื้อคลุมกันลมมาคลุมให้ข้าที"

หลินหว่านสีหน้าเรียบเฉย แม้แต่น้ำเสียงก็เฉยชา ฮว่าผิงได้ยินแล้ว ในใจครู่ซึกผิดแปลกขึ้นมาไม่ได้

แต่ใคร่ครวญอีกทีนางก็คิดว่าสาเหตุที่น่าจะมาจากที่เมื่อครู่ นายหญิง มาหา คุณหนูถึงได้รู้สึกอารมณ์เสียขึ้นมา นางจึงไม่เก็บมาใส่ใจ เพียงหันไปสั่งสาวใช้อีกคนที่ยืนอยู่ในห้อง "เสี่ยวซาน ไปหีบเสื้อคลุมกันลม ตัวหนึ่งมาให้คุณหนู"

เสี่ยวซานรับคำก่อนจะรีบร้อนหมุนตัวไปหีบเสื้อคลุมขนนกสีแดงสดใส่ ที่แขวนอยู่ในตู้เสื้อผ้าแล้วเดินถือเข้ามา

ฮว่าฝิงรับต่อมา นางกางเสื้อคลุมออกแล้ววางคลุมบนบ่าของ หลินหว่านพลางเอ่ย "คุณหนูระวังเป็นหัวคนะเจ้าคะ"

หลินหว่านไม่ได้สนใจนาง เพียงแคยกสองมือกระชับเสื้อคลุม ให้แน่นขึ้น จากนั้นจึงเดินไปนั่งบนตั่งไม้ริมหน้าต่าง

ที่ผ่านมาสัปดาห์เธอแต่นอนอยู่บนเตียงอย่างทึ่มทื่อ บริเวณท้ายทอย ก็ปวดอย่างรุนแรง รู้สึกเหมือนว่าสิ่งที่อยู่ภายในศีรษะจะออกมากองข้างนอก ใช่ว่าจะเป็นอย่างนั้น

ในนิยายเธอได้ใส่รายละเอียดลงไปดังนี้...มีอยู่ครั้งหนึ่งหลี่หลิงหว่าน ได้ย้อนระลึกกลับไปในตอนที่น่าอายุแปดขวบ นางเห็นหลี่เหวยหยวน เดินออกมาจากสถานที่ต้องห้ามของจวนสกุลหลี่ นางจึงพุ่งขึ้นหน้าไป ขวางทาง ตามซักไซ้ว่าเขาเข้าไปทำอะไรในนั้น ทั้งยังข่มขู่ว่าจะนำเรื่องนี้ ไปฟ้องฮูหยินผู้เฒ่า ยามนั้นหลี่เหวยหยวนไม่พูดอะไรสักคำก็ยื่นมือออกมา ผลักนางอย่างแรงในทันที

ตอนนั้นหลี่เหวยหยวนเห็นที่ด้านหลังหลี่หลิงหว่านมีก้อนหิน อยู่ก้อนหนึ่ง ในจังหวะที่ผลักนางก็มีเจตนาจะสังหารนางอยู่แล้ว ทว่า ในนิยายแม้ท้ายทอยของหลี่หลิงหว่านจะกระแทกเข้ากับก้อนหิน อย่างรุนแรง แต่นางก็ไม่ตาย มีหน้าซำด้วยสาเหตุนี้ในภายหลังนางถึงได้ ยิ่งเกลียดหลี่เหวยหยวน และท้ายที่สุดเพราะความเกลียดชังนี้จึงได้ชักนำ อันตรายมาถึงแก่ชีวิต คาดไม่ถึงสักนิดว่าตอนนี้เจ้าของร่างเดิมได้ตายไปแล้ว ทั้งอย่างนี้ กลับกลายเป็นเธอที่ข้ามมิติมาแทน

เพียงแต่...หลินหว่านยกมือขึ้นลูบท้ายทอยที่มีฝ่าฝ่าแผ่แผ่เอาไว้อย่างแน่นอน กำลังคิดอย่างโง่มว่าต่างๆ ที่ในนิยายเธอเริ่มเขียนตอนที่

หลี่หลิงหว่านอายุสิบสี่ห้าๆ แต่เหตุใดเธอกลับข้ามมิติมาตอนที่หลี่หลิงหว่านอายุได้แปดขวบ ตั้งแต่หลี่หลิงหว่านอายุแปดขวบจนถึงสิบสามปี ช่วงเวลาตลอดห้าปีนี้จะเกิดเรื่องอะไรขึ้นบ้างนั้นเธอไม่ได้เขียนลงในนิยายแม้แต่ตัวอักษรเดียว

เพราะฉะนั้นในช่วงห้าปีนี้เธอควรจะทำอย่างไรดี บ้าจริง ทั้งหมดล้วนเป็นสถานการณ์ที่เธอไม่รู้อะไรเลย!

7

หลินหว่าน อึม ตอนนี้ควรเรียกว่าหลี่หลิงหว่านแล้วกระมัง สองแขนของนางกอดเข้าขมวดคิ้วความนั่งอยู่บนตั่งไม้ข้างหน้าต่างพลางครุ่นคิดถึงเรื่องราวในภายภาคหน้า

ในเมื่อรู้จากจับอันนำอนาคตของเจ้าของร่างเดิมอยู่แล้ว นางย่อมคิดหาหนทางเปลี่ยนแปลงจุดจบอย่างแน่นอน เอาแต่นั่งร้องไห้รอความตายอยู่ที่หน้าโชนิสัยของนาง

เมื่อครุ่นนางตั้งใจครุ่นคิดอย่างจริงจังแล้ว รู้สึกว่าส่วนสำคัญอยู่ที่ช่วงระยะเวลาห้าปีตั้งแต่เจ้าของร่างเดิมอายุแปดขวบจนถึงตอนอายุสิบสามปีที่ไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้ และก็เพราะไม่รู้เรื่องราวในช่วงนี้ถึงได้ยิ่งเหมาะในการเปลี่ยนแปลง หลี่หลิงหว่านยังคิดว่านิยายเรื่องนี้นางเป็นผู้เขียนขึ้นเอง กวาดตามองไปทั่วโลกใบนี้ยังจะมีใครเข้าใจได้ทุกตัวละคร หรือรู้ถึงสถานการณ์ภายหน้าว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไปได้

มากกว่านางอีก นิ้วทองคำ* อ้วนๆ เช่นนี้นางยอมนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ อยู่แล้ว

คิดมาถึงตรงนี้ในใจหลี่หลิงหว่านก็รู้สึกมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม เหมือนทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก** ในเมื่อตอนนี้เจ้าของร่างเดิมได้ตายไปแล้ว และเปลี่ยนเป็นนางมาสวมร่างแทน เช่นนั้นเหตุการณ์ในภายภาคหน้า ก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงด้วยอย่างแน่นอน ยิ่งไปกว่านั้นนางยังกระจ่างแจ้ดี ถึงเหตุการณ์ในอนาคตที่จะส่งผลร้ายต่อตนเอง ซึ่งนางสามารถหลีกเลี่ยงก่อนล่วงหน้าได้

ความจริงแล้วนางก็ไม่ได้ต้องการไขว่คว้าอะไรมากมาย นางแค่ไม่อยากรตาย เพียงหวังใช้ชีวิตอย่างสงบสุขไปจนแก่ได้ก็เพียงพอแล้ว และถ้าอยากไปให้ถึงเป้าหมายนี้ จุดสำคัญที่สุดของเรื่องนี้ก็อยู่ที่หลี่เหว่ยหยวน แล้ว

จุดจบของเจ้าของร่างเดิมในนิยายนั้นจะตกไปอยู่ในมือของ หลี่เหว่ยหยวน มีหน้าซำยังถูกเขาตัดดิลิน บ้อนหญ้าใส่ขาตออย่างวิปริต ทนทรมาณอยู่กว่าสามชั่วยาม*** ถึงจะตายไป

คิดมาถึงตรงนี้หลี่หลิงหว่านก็ขอมาเจ้าของร่างเดิมอยู่ในใจเงิบๆ ทั้งประณามความโหดร้ายของตนเองไปรอบหนึ่ง จากนั้นจึงปลุกความอึกเขมขึ้นมาแล้วเริ่มกำหนดเป้าหมายจากสถานการณ์ในปัจจุบัน

ตามนิยายแล้วเจ้าของร่างเดิมจะถูกหลี่เหว่ยหยวนฆ่าตาย ตอนอายุสิบเจ็ดปี ขณะนั้นหลี่เหว่ยหยวนอายุยี่สิบสอง ทว่าตอนนี้

* นิ้วทองคำ เป็นคำแสลง หมายถึงได้เปรียบกว่าผู้อื่นเพราะมีความสามารถหรือตัวช่วยที่เหนือกว่า

** ทฤษฎีผีเสื้อขยับปีก (The Butterfly Effect) เป็นส่วนหนึ่งของทฤษฎีความยุ่งเหยิง มีความสำคัญคือเพียงเรื่องเล็กๆ ก็สามารถส่งผลกระทบต่อความเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในอนาคตได้

*** ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

หมีเหวยเหวยนึ่งจะอายุสิบสาม แม้ชีวิตในวัยเด็กของเขาจะไม่สวยงามมากนัก ถูกเจ้าของร่างเดิมหมีหลังหว่านกลั่นแกล้งรังแกมาไม่น้อยในช่วงหลายปีนี้ แต่หมีหลังหว่านก็รู้สึกว่าคุณอย่างยังแก้ไขทันอยู่

คิดไปคิดมานานก็กำหนดวิธีที่ตนเองสามารถกระทำได้จริงเพื่อไปให้ถึงเป้าหมายในตอนนี้นั้นก็คือการสร้างแรงบันดาลใจดีๆ ที่ต้องพยายามสร้างแรงบันดาลใจดีๆ ต่อหน้าหมีเหวยเหวยอย่างสุดชีวิตด้วย!

ในนิยายตัวละครหมีเหวยเหวยเป็นตัวประกอบชายที่มีอารมณ์ร้ายภายในใจบิดเบี้ยวจริตถึงที่สุด เป็นลูกพี่ลูกน้องชายของหมีหลังหว่านตอนที่เขียนนางอิงตามความคิดที่ว่าทุกคนที่เกิดมาไม่มีใครเป็นคนวิปริตตั้งแต่แรก ดังนั้นนางจึงได้บัพเพ็นหลังให้เขาครั้งใหญ่

เดิมที 'ตู้ซื่อ' มารดาผู้ให้กำเนิดเขาเป็นบุตรสาวของรองข้าหลวงตรวจการฝ่ายขวา สังกัดสำนักตรวจการนครหลวง แต่ภายหลังรองข้าหลวงผู้นี้ได้ไปล่วงเกินขุนนางผู้มีอำนาจในราชสำนักคนหนึ่งเข้าจนถูกเนรเทศไปยังชายแดนทั้งครอบครัว ในระหว่างที่เดินทางไปชายแดนยังถูกขุนนางผู้นั้นใช้ลูกไม้ สุดท้ายทุกคนในครอบครัวของรองข้าหลวงก็เสียชีวิตทั้งหมด นายท่านผู้เฒ่าสกุลหมีเกรงว่าจะมีปัญหามาตามาจึงตัดสินใจส่งตู้ซื่อไปยังอารามซีแห่งหนึ่ง บอกกับคนนอกเพียงแค่ไปถือศีลภาวนา หารู้ไม่ว่าบรรดาแม่ชีในอารามกับภิกษุในวัดข้างเคียงมีความสัมพันธ์ลับๆ คอยไปมาหาสู่สนิทสนมกัน ภิกษุรูปนั้นเองก็มักมากในกามยิ่ง เมื่อเห็นตู้ซื่อมีหน้าตางดงามจึงอาศัยโอกาสในคืนเดือนมืดคืนหนึ่งกระทำการชู้ในตู้ซื่อ และในครั้งเดียวกันตู้ซื่อก็ได้ตั้งครรรชู้ขึ้นมาเจียบๆ แต่เพื่อชื่อเสียงของตนเอง

ตุ๊ซื่อยอมไม่อาจไว้วางใจ ทุกวันทำได้เพียงร้องไห้หน้าตาอาบหน้า เฝิงหมั้วมัว*
แม่มนมของนางรับรู้เรื่องนี้ นอกจากร่วมร้องไห้เป็นเพื่อนนางและสวดคำว่
นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ว่าไม่ใช่คนแล้ว ยังเป็นคนช่วยออกความคิดให้ตุ๊ซื่อ
อีกด้วย

อย่างไรก็ไม่อาจอาศัยอยู่ในสถานที่ย่าแย่นี้ได้ตลอดไป อีกทั้ง
เมื่อสองปีก่อนตุ๊ซื่อก็ได้ให้กำเนิดบุตรสาวคนหนึ่ง ตอนนี้นางถูกส่งมา
'ถือศีลเจียบๆ' ที่อารามซีแห่งนี้ แล้วบุตรสาวผู้นั้นจะอย่างไรเล่า เดิมที
นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ก็เป็นคนยกย่องชนชั้นสูงเหยียบย่ำชนชั้นล่างเช่นนี้
อยู่แล้ว ต่อให้เป็นหลานสาวแท้ๆ ของเขาเอง แต่เขาจะรักใคร่เอ็นดู
จากใจจริงได้หรือ ดังนั้นเจตนาของเฝิงหมั้วมัวก็คือต้องการให้คน
ส่งจดหมายแจ้งกลับไปยังสกุลหลี่ บอกว่าเด็กในท้องคนนี้ของตุ๊ซื่อเป็น
บุตรของหลี่ซิวซงสามีนาง ตุ๊ซื่อมาถึงอารามซีแห่งนี้แล้วถึงเพิ่งรู้ว่าตนเอง
ตั้งครรภ์ ยามนี้อยู่ในอารามซีอย่างยากลำบาก ในเมื่อตุ๊ซื่อตั้งครรภ์แล้ว
ต่อให้นายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ไม่เห็นแก่ตุ๊ซื่อ อย่างน้อยก็ต้องเห็นแก่
เด็กในท้องและยอมรับตุ๊ซื่อกลับมาจนไป ขอเพียงนางได้กลับไป ทุกอย่าง
ยอมไม่มีปัญหาอะไรแล้ว

ตุ๊ซื่อคิดถึงบุตรสาวสุดหัวใจ ทั้งยังอยากจะหนีไปจากสถานที่ย่าแย่นี้
มากจริงๆ ดังนั้นจึงได้ยอมกระทำตามที่เฝิงหมั้วมัวบอก

แต่หลังจากนายท่านผู้เฒ่าสกุลหลี่ทราบข่าวนี้แล้ว เขาก็ยัง
ไม่ยอมให้ตุ๊ซื่อกลับมาอยู่ดี เพราะเรื่องที่บิดาของตุ๊ซื่อถูกเนรเทศเขาเอง
ก็มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่บ้างเหมือนกัน อีกทั้งในตอนนี้นางผู้มีอำนาจผู้นั้น

* หมั้วมัว เป็นคำเรียกหญิงสุราย มีความหมายหลากหลาย ทั้งชำ ชาย แม่มนม ป้า และยังเป็นคำเรียก
หญิงรับใช้อาวุโสในเชิงยกย่อง รวมถึงนางข้าหลวงอาวุโสในวังด้วย

ใน ‘น้องสาวขุนนางทรรษา’ หลินหว่านเขียนเอาไว้ว่า...
‘หลี่หวยหยวน’ ตัวประกอบชายอันดับสองที่โด่งดังเป็นเลขาบดีกังฉินที่ยิ่งใหญ่
มีชีวิตในวัยเด็กที่แสนจะอาภัพ บิดาอ่อนแอแต่งงานใหม่
หลี่หวยหยวนขึ้นชื่อว่าเป็นลูกที่เกิดจากลาวโซ่งห้องข้าง
มารดาเสียสติคลุ้มคลั่ง ชอบใช้ความรุนแรงกับเขา
ก่นยาไม่รัก และทำให้ทุกคนในจวนพานเกลียดเขาไปด้วย
หลี่หวยหยวนเติบโตมาด้วยสภาพจิตใจที่วุ่นวายบิดเบี้ยว
ไม่ว่าใครที่เคยสร้างความขุ่นเคืองแก่เขา...
ทางเดียวที่เขาเหลือให้คือความตาย

รวมถึง ‘หลี่หลิงหว่าน’ ตัวประกอบหญิง
ญาติพี่น้องของเขาก็บังอาจไปรังแกหญิงที่เขารู้สึกดีด้วย
เขาตัดสินนางและบ่อนหน้าไล่ขาดให้กิน
แม่เฒ่าารสุดท้ายของชีวิตก็ยิ่งกรमानอย่างถึงที่สุด

และใช่แล้ว... วันหนึ่งหลินหว่านก็ขึ้นมาเป็น ‘หลี่หลิงหว่าน’
ตัวละครที่ตนเองเขียนในวัยแปดขวบ!
ไม่! นี่นางต้องมีจุดจบ! เสนอเจอนกอย่างที่เขาเขียนไว้เองหรือ
นับว่าบุตรหลุนฟิงตนเองโดยแท้!

Jamsai Customer Care

ดูแลนักอ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800

www.jamsai.com

พากกว่ารัก

ISBN 978-616-06-2431-7

9 786160 624317

ราคา 299 บาท